

ligheden ligger til Grund for Udtalelserne fra Venstres Side, og som det ærede Medlem fra Lemvig, som sagt, søger at naa tilbage til ved sine Ændringsforslag, men man forlod dem og gik over til det Princip, der nu ligger i vor Arbejdsforsikringslov, og som har vist sig at bære gode Frugter. Derfor er de blevet knæsat ydermere ved Forhandlingerne nu lige før Paaske. Det er jo saadan med disse Ting, at man kan gaa den ene Vej, og man kan gaa en anden Vej, det kommer blot an paa, at man benytter de Midler, der gives os i Hænde, og nu har vi slaet ind paa den Vej, som Arbejdsløshedsloven anviser. Den kan vi ikke gaa bort fra, saa meget mindre som den har vist sig heldbringende. Vi er nødt til at gaa over til den offentlige Arbejdsanvisning nu samtidig med, at vi har faaet Revisionen, idet vi forsømte at gaa over til den i 1907, thi, som jeg sagde før, disse to Ting hører paa enhver Maade sammen.

Det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds vilde altsaa ikke anerkende Berettigelsen af dette, men det ærede Medlems egne Udtalelser viser i Virkeligheden, hvor nøje en Forbindelse der er imellem Arbejdsløshedsforsikringen og Arbejdsanvisningen. Han gjorde nemlig opmærksom paa, at der privat var baade Arbejdsløsheds-kasser og Arbejdsanvisningskontorer, før vi fik Loven af 1907, fordi de to Ting hører sammen. Og da vi fik Loven af 1907, gik Arbejdsanvisningen naturnødvendig over til Arbejdsløsheds-kasserne og kom derved over paa Arbejdernes Hænder og blev ikke paritetisk. Arbejdsløshedsnævnet udtaler et Sted: „Derfor bør Arbejdsløsheds-kasserne i videst muligt Omfang oprette Arbejdsanvisningskontorer i Tilslutning til Arbejdsløsheds-kasserne, som antydet i Mønstervedtægts § 13“. Samtidig erklærede Arbejdsløshedsnævnet, at den fagvise Arbejdsanvisning sikkert bedst vil være i Stand til at tilfredsstille begge Parter, altsaa at denne Arbejdsanvisning skulde kunne blive paritetisk — eller ligelig, et Ord, hele Udvalget kunde blive enig om at vælge, fremfor det fremmede, kedsommelige og let misforstaaelige Ord paritetisk. Altsaa Arbejdsløshedsnævnet har ment, at netop Arbejdsanvisningen skulde kunne blive ligelig. Vived, at Arbejdsgiverne, altsaa den ene Part, mener, at det er en Umulighed. De paa-staar, at den ikke har været det, og at den ikke vil kunne være det. Altsaa det, det kommer an paa, er, at den kan blive ligelig. Arbejdsløsheds-kasserne kan kun blive det, hvis Arbejdsgiverne maa faa Til-

syn ogsaa med dem, men det vil være en Umulighed, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds bemærkede, at give dem noget Tilsyn med og nogen Indflydelse paa Arbejdsløsheds-kasserne, medmindre de ogsaa skal give Bidrag til dem, men det Spørgsmaal har man ikke ment at kunne tage frem. Nej, vi kommer ikke uden om dette: Naar vi faar en offentlig Arbejdsløshedsforsikring, maa vi ogsaa gaa over til en offentlig Arbejdsanvisning. At man ikke herhjemme har faaet Øje for dette, hænger vel sammen med, at man altid har mere Tilbøjelighed til at gaa til Understøttelse end til at stille Krav om Arbejde. Vi falder ikke alene her i Danmark, men rundt omkring i Verden for den Fristelse at gøre Barmhjertighed i Stedet for Retfærdighed til Grundlag for vore Handlinger, men jeg har Lyst til her at citere et Ord, Paludan-Müller lader Ahasverus sige, nemlig, „at naar Uretfærdighed er stor, er Kærligheden kold i mange. Det er et dybt profetisk Ord, det har jeg sandet mange Gange“, det maa vi huske paa. Det kan ogsaa hænge sammen med, at vi har mere Sympati for det kvindelige Princip, om jeg saa maa sige, nemlig Arbejdsløshedsforsikringsprincippet, end for det mandlige, nemlig Arbejdsanvisningsprincippet. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har ikke Ret i, at det var Arbejdsanvisningen, der var Kvinden, det er en ren Misforstaaelse, Manden er Arbejdsanvisningen, Arbejdsløshedsforsikringen er Konen i det omtalte Ægteskab.

Men naar altsaa Flertallet saa bestemt har holdt paa, at vi maa gaa over til en offentlig Arbejdsanvisning og har maattet bøje os ind under, at Indenrigsministeren maa have Ret til at oprette Arbejdsanvisningskontorer der, hvor Kommunerne ikke vil gøre det, hænger det sammen med, at man mener, at det er en social Nødvendighed, at vi, som det er sagt i en Bog, der er udkommet paa Dansk for nylig om Arbejdsløshedsforsikring, bliver nødt til at gaa over til en offentlig Arbejdsanvisning i Kraft af de Fejlgreb, vi har begaaet i vor sociale Lovgivning. Det er utvivlsomt, at det er bedre at begynde nu end at vente dermed, thi at vente vilde blive af skæbnsvanger Betydning. Altsaa, det gælder om at faa Ligelighed, Neutralitet i den Krig, der stadig er staaende mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i det moderne Samfund. Her maa Statsmyndigheden hævde Statsprincippet, og det maa være Neutralitets-, Lige-